

Glasilno „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Naznanila osrednjega društva. — J. Lampe: Praktična navodila za julij. — Hinko Zirkelbach: Znanstveni in idealni pomen čebelarstva. — Hinko Zirkelbach: Vzgoja plemenskih matic. (Konec.) — Iv. Jurančič: Ali je število čebelnih panjev na enem stališču, oziroma v enem kraju neomejeno? — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. (Dalje.) — Fr. Rojina: Vrednost in pomen čebelarstva za ljudskega učitelja. — Alojzij Filipič: Izkušnja iz leta 1904. — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica uredništva. — Mala naznanila.

Naznanila osrednjega društva.

Čebelarski shodi na Kranjskem.

- 16. julija v Cerkljah pri Kranju v gostivni gospe Vavkrove.
- 23. julija v Selcah nad Škofjokoloko v gostivni na Fertici.
- 30. julija v Trbojah pri Smedniku v gostivni gosp. Kreka.
- 8. avgusta v Kamniku pri čebelnjaku trgovca gosp. Koschierja.

Začetek vedno ob pol štirih popoldne.

A. Bukovic, tajnik.

Čebelarski shodi na Štajerskem:

- 2. julija: Sv. Urban pri Ptuj; popoldne ob 1/2 4. uri pri Colnarjevem čebelnjaku.
- 9. julija: Mala nedelja; ob 1/2 8. uri predpoldnem v šoli.
- 16. julija: Ptuj-okolica; ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku g. Arnuga v Novivesi.

23. julija; Sv. Lovrenc v Sl. goricah; ob 3. uri popoldne v šoli.

30. julija: Podružnica za okraj Gornja Radgona; ob 3. uri popoldne shod pri Kapeli.

— ⊕ —
Iv. Jurančič.

Praktična navodila za julij.

(J. Lampe.)

Nismo se zastonj tolažili. Po mrzli zimi in mokri spomladi je prišel topli in lepi junij. Ljudstva so si opomogla in izrabila obilno pašo na travnikih, založila so se z najboljšim, kot zlato čistim, zelenkasto se svetlikajočim medom, da je tupatam že zdaj rožljalo točilo. Dobili smo tudi ne preobilo, a vendar lepo število čvrstih rojev, ki so delali kakor na parq v svojih novih bivališčih.

Julijevih rojev nismo več veseli, zato jih, kolikor mogoče, zabranjujemo, ako jih ne zabrani že pojemajoča paša. Damo jim dovolj prostora, zadaj duška in potrebnega hladu, delo nadzorujemo, pričeto trotovino odstranimo ter jo nadomestimo s pravilno izdelanim ali umetnim satovjem. V druvcu, ki bi ga ogrebli 15. julija, pričela bi matica zalegati do 22. Prve čebele bi se izlegle 12. avgusta. Te bi šle šele septembra na pašo, ko navadno ni več branja. Če upoštevamo, da mlada matica izpočetka le počasi zalega in da se ona v izrojencu še nekaj dni kasneje oplodi, in če upoštevamo, da čebele ob paši le 6 tednov žive, uvidimo takoj, da nam roji po 15. juliju ne koristijo več, ampak škodujejo. Po tem računu pa se ne dajmo premotiti, da bi pustili svoje čebele pred ajdovo pašo stradati. Bodisi na pravem kostanju ali gorskih senožetih, kamor smo za nekaj tednov svoje čebele prepeljali, še tako dobra paša, od sv. Jakoba pa do Velikega Šmarna malone povsod prekine. Te tri tedne jim pridno pokladajmo, da matica ne preneha zalegati, kajti mlade čebele, ki se ravno ob paši izležejo, izpodbujajo starejše, da tem pridnejše letajo na pašo in prevzamejo v panju tisto delo, ki bi ga morale sicer izvrševati starejše.

Tudi razni škodljivci nastopijo ta mesec v večjem številu, kakor doslej. Bodimo na straži! Mnogo veš polovimo, ako postavimo zvečer pred čebelnjak prazen panj, spredaj brlečo luč, zadaj pa skledo z vodo, kamor veše cepajo. Ose lovimo v steklenico z ozkim vratom, v katero denemo nekoliko stare pive; čmrle in sršene pa pobijamo s pripravno deščico na tla. Trotom se ta mesec slabo godi. Ljudstvo, ki jih odriva, ima ne le pravilno matico, nego tudi zarod mladih čebel, in ne misli več rojiti.

Znanstveni in idealni pomen čebelarstva.

(Spisal in nekoliko iz knjige »Der Bien und seine Zucht« posnel Hinko Zirkelbach.)

Ni mi namen razmotrivati v tem listu čebelarstvo kot panogo kmetijstva in njega gospodarski pomen, marveč pojasniti hočem, kolike važnosti je

čebelarstvo v znanstvenem in idealnem pomenu, ker to nudi čebelarju še veliko več duševnega nego gmotnega užitka.

Seveda se tu ne vpošteva način čebelarstva večine naših kranjskih čebelarjev, ki jim je čebelarstvo izključno le za gmotno korist, in nimajo mnogo več drugega čebelarskega znanja, nego roj vsaditi v panj, v jeseni žvepljati in prodati, temveč čebelarstvo, ki zahteva poleg praktičnega in teoretičnega znanja tudi veliko zanimanja, opazovanja in ljubezni do čebel.

Kakor za vsak živi ud vesoljnega živalskega sveta, tako se tudi za čebelo zanima veda. Čebela je vsled svojega posebnega življenja in delovanja tako posebnostno živo bitje, da se je naravoslovje ž njo že od starih časov do današnjega dne bolj bavilo, kakor s katerimkoli drugim. Koliko čebelarskih knjig in časopisov je že izšlo in še izhaja, koliko društev se je ustanovilo in koliko čebelarskih razstav priredilo. Na vsaki hranivni knjižici jo najdemo natisnjeno za simbol: „Delaj, zbiraj, množi“, človeku v opomin in izgled. Nobena druga domača žival se ne more ponášati s tako obsežnim slovstvom. To pa vsled tega, ker ima čebela za vsako vrsto naravoznanstva velezanimive posebnosti, da ravno tako obrača nanjo pozornost fizik, kakor kemik, modroslovec, dušeslovec, biolog in anatom. Poleg tega je čebela stvar, katere sestav že po naravnem zakonu tvori podlago za naravoslovna, socialna in celo nra- verska razmišljanja. Čebelarstvo ima lastno zgodovino, ki sega do hi- roglif na egiptovskih obeliskih. Čebelo omenja že Mojzes, ko govori Izraelcem o obljubljeni deželi, po kateri se cedi mleko in med. Pesniki vseh časov so slavili in opevali čebelo.

V novejšem času je postala čebela, kakor veliko drugih naravnih stvari, predmet zabave, ali kakor pravimo „šport“, in v ta namen je komaj kaka druga naravna stvar bolj prikladna, kakor ravno čebela. Čebelarstvo je poezija kmetijstva. Veliko ljudi čebelari brez ozira na pričakujoči dobiček, da, čebelarili bi bili celo, če tudi bi imeli za to zabavo le iztroške. Veselje in dopadajenje imajo na opazovanju čudovitega in skrivnostipolnega reda in zakonov čebel- linega življenja. Čebele imajo za vrata v globokejšo spoznanje čuda božjega sveta. S pravo ljubeznijo in udanostjo preiskujejo čebele, da bi spoznali vzrok, ki jih tako tesno združuje. Z radodarno ljubeznijo gojé svoje ljubljenske in skrbe zanje, kot za lastne otroke. Čebelarstvo jim je za studenec razvedrila, nedolžnega veselja v občevanju z naravo, za zabavo, pri kateri se enako- merno vpoštevajo vse duševne zmožnosti in spretnosti, kot dobrodošla prilika, vso voljo in razum zato vporabiti, da svojim ljubljenkam pripomorejo do naj- boljših življenskih pogojev. Četudi bi ne bilo od čebelarstva, smatranega le v zabavo, nikakega gmotnega dobička, je pa temvečji notranji dobiček, kojega uživa razburjena človeška duša v sedanji tako razburjeni dobi. Marsi- kateri čebelar, ki čebelari samo za zabavo, rad hvaležno priznava, da je preživel najlepše ure svojega življenja oddaljen od svetnega hrupa v tihem, mirnem kotičku svojega čebelujaka, in da je tam zopet našel, kar so mu žugali uničiti viharji življenja, namreč vero v dobrotljivega nebeškega Stvar- nika in s tem mir in zadovoljnost duši.

Nekoliko pojma o tej idealni razlagi čebelarstva naj bi torej imel vsak praktični, po gmotnem dobičku hrepeneči čebelar, ker šele potem bo čebelarstvo studenec pravega veselja, kjer je najožje združeno lepo z dobrim, koristno s prijetnim, gmotno z duševnim.

Vzgoja plemenskih matic.

(Spisal Hinko Zirkelbach.)

Konec.

Tako torej opisuje svoj ameriški način vzgojo plemenskih matic sam pl. Stachelhausen.

Ameriški način vzgoje plemenskih matic se odlikuje od doslej v Nemčiji vpeljanega posebno v tem, da se matične celice ravno tako pridobivajo, kakor ob roju v pravilnem ljudstvu, da noben panj vsled tega ne zaostaja glede medu, in slednjič, da se lahko zapored vzgaja veliko matic iz poljubnega panja ali plemena.

Kakor dandanes ljudje vsako stvar izkušajo izboljšati, izpopolniti in olajšati, tako so tudi Stachelhausenov način vpeljali veliko priprostejše.

Župnik Sträuli v Scherzingenu je pokazal, da ni potreba medišča iz panja prav nič prestavljati, da se napravi v njem začasno brezmatično ljudstvo, marveč medišče ostane lahko kljub temu vedno na panju. V medišče se obesi zalega in se od vališča pregradi za sedem dni s pripiralno mrežo. Sedmi dan se nadomesti pripiralna mreža s platnom od kake solske vreče, da so čebele v medišču popolnoma zaprte in ločene od vališča, ne da bi jim bil zaprt zrak. Namestu platna se rabi lahko tudi navadna mreža, kakršna se rabi pri okencih. Čez 6 ur po zaporu nastane šum, ki znači brezmatičnost. Drugo se naredi nadalje vse po Stachelhausenovem načinu.

Najbolj priprost Stachelhausenov način je uvedel župnik Fritz v Altheimu. Vzgaja se lahko plemenske matice kar v vališču, in medišča še potreba ni. Zadnji del vališča oddeli od sprednjega, v katerem se nahaja matica, z okencem s pripiralno mrežo, čez sedem dni nadomesti to okence z navadnim mrežastim, drugo jutro, ko so nastavljene matične celice, pa zopet s prvim. Nadalje pa vse tako, kakor navaja Stachelhausen.

Ta način vzgoje plemenskih matic je najpriprostejši. Po tem načinu se lahko tudi vsako leto panju premeni matica z drugo iz najboljšega plemena. Saj ni potreba drugega, nego da se del vališča pripre ter pusti v zadnjem delu vzgojiti matico. Ko je matična celica, oziroma mlada matica v njej godna, se stara matica odstrani, in ž njo pripiralna mreža. Kmalu se mlada matica opravi ter nadaljuje z zaleganjem, ne da bi ljudstvo kaj zakasnelo.

Izkušal sem kolikor mogoče natančno in razumljivo opisati matično vzgojo. Poskusite tedaj, dragi čebelarji, izvesti to praktično, kakor poizkusim letos sam, in če ne boste imeli pri tem drugega dobička, boste imeli zabavo in kratek čas. Kar človek vé in zna, je nekaj vredno. Čez sedem let gotovo vse prav pride, pravi pregovor.

Ali je število čebelnih panjev na enem stališču, oziroma v enem kraju neomejeno?

(Iv. Jurančič.)

Naslov tega spisa izraža tako obširno vprašanje, da se sploh ne da absolutno odgovoriti; vendar bom izkušal naslikati nekoliko primerov in dejstev po izkušnji in iz naših krajevnih okoliščin, da si potem, ozirajoč se na lastne krajevne razmere, lahko vsak sam na to vprašanje odgovarja.

Svojedni se je seveda mislilo, da je narava v tem oziru neizcrpna, da se namreč en kraj ne more s čebelami prenapolniti. Mnogo je na tem resnice; kajti narava je že od začetka v vseh strokah postavila nekak regulator. Prvič: ni dano vsem ljudem do ene in iste reči veselja; ta ima zanimanje za to stroko, drugi zopet za drugo, kakega tretjega poslovanja si pa niti vsiliti ne da. Drugič: so v eni in isti stroki boljši in slabiji izvrševavci, boljši in slabiji talenti itd., torej prvi stvar dobro zasledujejo, dobro vzdržujejo ter napredujejo, poslednji pa životarijo, nazadujejo in propadajo. Gotovo se to mora pojavljati tudi v čebelarstvu; če bi se ta ali oni kraj s čebelami blizo prenapolnil, bi tisti, ki stvar dobro izvršujejo, prodirali, slabiji, zanikarneži, „fretarji“ bi se pa poizgubili, in stvar bi se zopet izjednačila,

Dolgo se pa še ni bati, da bi se pri dandanašnjem razvitku čebelarstva naši kraji s čebelami prenapolnili, temveč povsod je še skoraj le premalo čebel. Vendar je pa prav lahko mogoče, da se na enem stališču postavi toliko panjev, da čebele v svojem okolišču ne najdejo dovolj živeža, da bi zamogle povoljno uspevati. Res je, da leta čebela daleč na pašo, v silii čez uro daleč; znano je pa tudi praktičnemu čebelarju, da le v bližjem okrožju paša izda. Če morajo čebele letati čez pol ure daleč, jim to že malo izda, ker bi iz bližine vsaka v istem času morda 2—3 krat prinesla; tudi jih na daljši poti mnogo več vremenski vplivi vgonobijo.

Da bi se dalo naprej natančno določiti, koliko panjev čebel se zamore v enem kraju ali na enem stališču z dobrim uspehom gojiti, o tem ni misliti, pač pa zamoremo isto po večletni izkušnji izvedeti in dognati. V ta namen podajam tukaj dejstva iz svojega življenja. Čebelarim v kraju, kjer se pašne razmere zamorejo imenovati srednje. V rednih letih je paša nepretrgana od začetka aprila do sredine septembra; spomladi dobra iz gozdov, sadnega drevja, inkarnatke itd., poleti srednja, jeseni ajdova prav dobra. V navadnih letinah se izhaja sploh brez vsega krmljenja; pridejo pa tudi izvanredne letine, suša, deževje, toča itd., ki v časih, ko bi bila sicer najboljša paša, povzročijo splošno krmljenje kot neizogibno potrebo. V prvih desetih letih so se mi čebele namnožile na 100 panjev (že od prvega začetka vse s premakljivim satovjem). Zdaj se je pa ustavilo, dalje ni šlo. Tako sem čebelaril par let in kaj sem opazoval? Ves poletni čas, bodisi o dobri ali slabi paši, so se čebele pri vseh panjih napadale; sicer ne tako trumoma, kakor v popolni ropariji, vendar toliko, da je bilo vedno pred žreli z mrtvimi čebelami kar zemlja pokrita. Vzrok je bila nezadostna paša za toliko čebel. Ko

sem šel v bližini naokoli pogledat, na vsaki cvetki, ki sploh medi, je bilo videti čebelico; ta je odletela, druga že zopet priletela ter našla cvet prazen. Na ta način so torej čebele imele vedno slabo pašo.

Nekako čez dve leti sem skrčil število panjev zopet na 70—80, to je na 50 plemenjakov, katere sem spomladi pomnožil približno za 25 %. S to premembo je prišlo zopet vse v pravi red. Prejšnje napadanje se ni več pokazalo in čebele so delale mirno dalje. Uspeh jo bil ta, da sem dobil v jeseni več medu, kakor prej od 100 panjev. To dejstvo nam dokazuje, da je bilo 100 panjev na enem stališču za ta kraj preveč.

Iz navedenega lahko sklepamo, da le v posebno ugodnih krajih bi se dalo s 100 in še več normalnimi panji na enem stališču uspešno čebelariti. Pod „normalnimi“ panji pa ne razumevajmo morda panjičkov z nepremakljivim delom, kakor so naši stari koši ali „kranjci“ itd., temveč panje s premakljivim satovjem, kateri se zamorejo pri 30—50 % pomnožitvi števila plemenjakov do glavne jesenske paše še na trikratno pomladno, oziroma ozimljeno moč povzdigniti. Tako ljudstvo zahteva potem tudi gotovo 3—4 krat tako izdatni vir živeža, oziroma paše, kakor navadni stari panj.

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 11. februarja 1904
gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Dalje.

Sedaj hočem navesti uspešno zdravljenje pri raznih skupinah revmatičnih boleznih, prej pa povdarjati, da se mora bolnik polagoma na čebelin strup navaditi. Začne se z 1, kvečjemu s 3 piki; prenaša bolnik te, se lahko število pomnoži na 100, celo na 150 na dan. Jasno je tedaj iz tega, da se pri težkih slučajih akutnega revmatizma v členkih ne pokažejo nagli uspehi. Ker se pa ti lahko dosežejo z drugimi sredstvi, poizkusiti je zmiraj s taistimi. Sicer sem mnogo takih slučajev s čebelinim pikom ozdravil, vendar sem to po zgoraj navedenem razlogu opustil.

Svetujem pa zdravljenje s čebelinim pikom, kakor hitro običajna sredstva ne pomagajo, ponovitve boleznih nastopijo, ali če je srce po revmatizmu napadeno, kar se rado dogaja. V vseh slučajih, v katerih sem s čebelinim pikom zdravil, ali pri katerih sem o pravem času s tem zdravljenjem začel, ni prišlo nikdar do srčne afekcije, ali pa je ta med zdravljenjem zopet izginila. Če se pa pri zapoznelih slučajih ni posrečilo (mnogokrat se je) razvitek trajnih srčnih hib preprečiti, je bolnik vendar, revmatizma ozdravljen, te lahko prenašal ter se je čutil tako, kakor zdrav človek. Te uspehe prištevam k svojim najkрасnejšim, kajti mnogo revmatikov mora vsled srčnih hib in bolečin iti pod grudo.

Pred leti sem bil poklican k neki bolnici (v grad Spielfeld), katera se je 8 tednov radi revmatizma v členkih popolnoma pravilno, a brezuspešno

zdravila. Zelo slabotna, tudi na srcu bolna, se ni mogla geniti ter je zaželela čebelinih pikov, o katerih je slišala. Ko sem se po dolgem prevdarku in natančnem preiskanju njenega srca odločil za čebelin pik, pravi mi grajska gospa: „Imate li pogum to na smrt bolno še s čebelnimi piki mučiti?“ Imel sem pogum. Dal sem ji 1 pik, čez pol ure 2, potem čez 1 uro zopet 2 in ker je ta strup dobro prenašala (bolečine pikov je komaj čutila) in ker se nobena oteklina ni pokazala, ostal sem pol dneva pri njej ter ji dal up, da bo zopet zdrava. Prihodnji dan sem naučil grajskega vrtnarja na stavljenje pikov, in v 3 tednih je zapustila ta na smrt bolna prvič posteljo. Škoda je, da ta oseba ni bila imunizovana, ker je koj po ozdravitvi zapustila ta kraj. Pri zadnji preiskavi ni bila več revmatična, tudi srce je bilo brez hibe.

Pred kakimi 12 leti sem bil poklican k bolni gospodični P. Že več tednov je trpela na akutnem revmatizmu v členkih, tudi srčna afekcija se je pokazala, ter je bila včasih bolj ali manj mrzlična. Ker ni nikakih zdravil več prenašala, se je s čebelnimi piki poizkusilo. Tudi njo je ozdravilo okoli 600 pikov. Gospodična, ki je uže pred zadnjo boleznijo večkrat v revmatizmu zbolela, ostala je zdrava, akoravno je bila vsem vremenskim pojavom izpostavljena, okoli 10 let. Tedaj je zopet zbolela (nje imunizacija je ponehala) na hudem revmatizmu v členkih, ter se zopet, ko niso nobena zdravila pomagala, zatekla k čebelnemu piku. Nje upanje ni bilo zamanj. Čez 8 dni je izginila mrzlica, in v 3 tednih je zapustila popolnoma zdrava posteljo; vendar je obljubila pustiti svojo imuniteto osvežiti.

Nočem vas, gospodje, z mnogimi povestmi truditi, blagovolite, da vam orišem le še en slučaj, ki se mi jako važen dozdeva. Pri neki v začetku 50. letih stari dami M. G., ki je že večkrat napade revmatizma v členkih in mišicah prebila, razvila se je neka vrsta revmatičnega marazma z vnetjem srčnika. Bolečine v mnogih členkih, posebno pa v srcu, huda dihavica in mrzlica priklenili so jo trajno na posteljo. Tudi ta bolnica ni več prenašala nikakih zdravil, in le trajno in previdno zdravljenje s čebelnimi piki, skoraj skozi celo poletje, povrnilo ji je zopet ljubo zdravje. Škripanje v srcu ji je skoraj popolnoma izginilo, istotako tudi bolečine in težko dihanje. Nje splošno stanje je bilo vobče dobro. Dobila je čez 2000 pikov.

Hvaležna tla za zdravljenje s čebelnimi piki nuja revmatizem mišic, akutni, posebno pa kronični, naj je še tako zastaran. Po dolgo trajajočem, hudem revmatizmu mišic povzročena revmatična otrpnenja mišic (ne redka v obrazu) niso po moji izkušnji predmet za zdravljenje s čebelnim pikom.

(Dalje prihodnjič.)

Vrednost in pomen čebelarstva za ljudskega učitelja.

(Govoril Fr. Rojina pri okrajni učiteljski konferencijski za okraj Kranj dne 6. julija t. l. v Trziču.)

Prav redek je učitelj na deželi, ki bi se v svojem svobodnem času ne bavil s kakim postranskim opravilom, bodisi v zabavo, bodisi v izboljšanje

svojih skrajno slabih gmotnih razmer, ali pa je sploh delaven po geslu: „Ne samo, kar veleva mu stan . . .“ Ta je vnet sadjar in sploh vrtnar, oni spreten orglavec, drugi pevovodja kakemu pevskeemu društvu, ali je občinski tajnik, načelnik gasilnega društva, kmetijske podružnice itd., — povsod najdemo učitelja v prvih vrstah v delovanju med narodom. In to naše dobro ljudstvo bo gotovo še kdaj uvidelo, da mu je učiteljstvo za Bogom največji dobrotnik, ter mu ne bo z nevoljo rezalo kruha, pa tudi ne tako tankih koščkov, da bi se skozi nje videlo. Da se pa to zares kdaj zgodi, je nas vseh moralna dolžnost: ljudstvu do večje blaginje pomagati kjerkoli nam je to le mogoče.

Izmed tolikointoliko prilik pa nima kmalu učitelj na deželi ugodnejšega sredstva vplivati vzpodbudno na sovaščane, kot z vzornim čebelarstvom. Na vrtu imaš že itak od prve spomladi do pozne jeseni ob lepih nedeljah vedno veliko obiskovavcev: zdaj jih zanima kako se je nanovo cepljeno drevje prijelo, zdaj potrebujejo sami cepičev onih vrst, ki so jih prejšnje leto občudovali, hodijo gledat kako se letos sadje razvija in pozneje, kakšno bo, ko bo zrelo. Pa se posedejo po klopicah pri čebelnjaku, in zdaj bi moral biti učitelj lesen, ko bi ne porabil vse svoje zgovornosti v prilog čebelarstva, te najlepše panoge kmetijstva. Našemu kmetu je treba natančno pojasniti, da ni čebelarstvo samo zabava, temveč opisati mu je treba korist tako ali še bolj nazorno, kot delamo pri nazornem pouku v prvem razredu, kajti naši možakarji so konservativni do skrajnosti, in odmigaval ti bo toliko časa, češ „muha ne da kruha“, dokler ni z lastnimi očmi videl, da se za čebele dobi z majhnim trudom prav čedne svotice, včasih pa tudi lepe svote. Zdaj se bo pa marsikateri poprijel čebelarstva, in če vidiš, da je zrastel tuptatam ličen nov čebelnjak, ali da se je popravil in s čebelami oživil kak starina, v katerem se že mnogo mnogo let ni čebelarilo, potem imaš lahko zavest, da si vsaj nekaj pripomogel k povzdigi narodove blaginje, saj čebelarstvo daje Kranjcem tisoče in tisoče dohodkov, ki se z našo pomočjo lahko še znatno pomnože, če bomo učitelji na deželi res pionirji čebelarstva, kot so to drugje. Na Češkem n. pr. je bilo pred šestimi leti pri nekem čebelarskem društvu izmed 4000 članov nad 800 učiteljev, danes pa jih je gotovo še več; predsedniki čebelarskih podružnic so tam skoraj brez izjeme samo učitelji, ki teoretično in v svojih vzornih čebelnjakih tudi praktično predavajo o racionalnem čebelarstvu.

Pa bo kdo dejal: Kako vendar naj učim druge čebelariti, ko sem že sam vse pozabil, kar sem se nekoč na učiteljišču o čebelarstvu učil. No, da! Tisto betvo si lahko pozabil, saj si gotovo tudi že večino raznih formul in dokazov pozabil, ki si jih pač bolje znal kot osnovne resnice čebelarstva. Zahtevati vendar ne more nihče, da postane že v učiteljišču, kjer se ima učiti toliko raznih predmetov, mojster v čebelarstvu; naj bo zadovoljen, da dobi vsaj podlago, na kateri se potem v življenju s pomočjo dobrih čebelarskih knjig in s poizkušnjami sam popolni. Naš rajniki profesor Nedvéd je dejal nekoč, da mora biti učitelj na deželi „universalni ženij“, in res čudno bi bilo, če bi inteligen ten učitelj, ki mu je mar za napredek, ne dosegel tega, kar zmorejo drugi. Treba je samo ljubezni do stvari in trdne volje. Pravim trdne volje, ker to res ni malenkost, če se postavlja brhek, mlad učitelj v zanj strašno

nevarnost, da dobi kdaj par sicer obligatnih pikov, vsled katerih mu sicer lepi noseč morebiti malo na stran zleze, a to kmalu mine, kajti po nekotikih pikih se kri tega zdravilnega strupa tako navadi, da naposled prav čisto nič več ne reagira, da postane človek „imun“. Naj bo pa tudi vsakdo prepričan, da je čebelni pik človeku v resnici v prid, zakaj nisem še naletel na pravega čebelarja, ki bi tožil o revmatizmu, podagri ali putiki ali kakor se že vse bolezni te baže imenujejo, zato tudi resno svetujem vsakemu, kdor hoče doseči visoko starost, naj se poprime čebelarstva. *Probatum est!*

Ljubezen do čebel pa menda tudi ni nikomur prirojena, pride kar sama, samo da se človek prične ž njimi baviti; da si ogrebel prvi roj, slišal le enkrat matico peti in okusil prvi med, ki si ga sam pričebelaril, ti bo že narejeno, da ne boš nikdar več opustil te ljubke živalce. Največkrat človek sam sebi premalo zaupa in méni, da nikakor ne more pričeti čebelariti, ker mu manjka še toliko teorije in še veliko več prakse; a zanimanje se bo samoobsebi množilo, in s pomočjo dobrih čebelarskih knjig in na podlagi lastnega opazovanja se bo razvil v takega čebelarja, da bodo imeli sosedni čebelarji rešpekt pred njim. Vendar čebelar ne sme nikoli misliti, četudi že dolgo čebelari in prebira še toliko dobrih čebelarskih knjig, da naposled vse zna. O ne, četudi veliko ve ter zna svoje čebele pravilno oskrbovati, jih umno množiti in s čebelarskimi pridelki prav ravnati, vendar je v čebelnem življenju še veliko nerešenih skrivnosti in problemov, da si bodo čebelarji najbrže še mnogo mnogo let belili glave, preden jih bodo rešili. In taka raziskavanja, ki se ž njimi pečajo najbolj sloveči čebelarji raznih narodov, zanimajo vsakega naprednega čebelarja, zlasti pa še čebelarja-učitelja, ki je zmožen razsoditi marsikatero razmotrivanje več ali manj učenih apistov.

Če pa pri nas primeroma tako izredno malo učiteljev čebelari, ni ravno uzrok strah pred pikom ali pomanjkanje zanimanja, pač pa tista revščina, o kateri mnogo mislijo, da se učitelju najbolj poda. Dasiravno ne veliko, a nekaj početnega kapitala mora začetnik vendarle investirati v čebelarstvo. Vsaj 20 K za prva dva plemenjaka, nekaj za pitanec, za najpotrebnejše čebelarsko orodje ter za nove panje za priredbo, še tega, kakor je malo, učitelj ne zmore. Le kako, pri teh beraških borih! Nisem bil sicer s slepoto udarjen, ko sem volil svoj stan, ampak le želja, postati kdaj učitelj, me je izvodila v učiteljšče. Ta svoj ideal, ki se mi je že vcepil, ko sem ves zamaknjen gledal v svojega prvega ljudskega učitelja, sem dosegel, vendar pod neugodnimi razmerami obledi celo najčistejši ideal, in končno človek tudi ne živi samo od idealov. Vendar, dragi tovariš, kljub mizeriji, ki vlada naš stan, poskusi vendar priti do čebel. Verjemi mi na besedo, da ti bodo v uteho in razvedrilo, in največje veselje boš imel ž njimi, vrhutega ti bodo pa tudi več ali manj molzna kravica, ker prave štirinogate gotovo ne premoreš. Tak po strani zaslužen krajcar je pravi dar božji, posebno če si oženjen, ko velja goldinar samo 1 K, kot je trdil moj rajni oče, ki je bil moder mož. Kadar se ti bodo pa čebele namnožile, in bo dobra letina, se boš pa bolj oddahnil, kot če dobiš celo starostno doklado, kar 40 gld. a. v. skupaj. ker tako bagatelo kmalu pričebelariš, čeprav bi imele čebele tako megleno obzorje, kot ga imamo baš mi, kranjsko učiteljstvo.

Koučno zavračam še tistega učitelja, ki meni, da nima časa za čebelarstvo. Prosim, to v navadnih razmerah ni res! Res je sicer, da imamo s poukom in kar je okoli njega, dovolj opravila, vendar opravilo pri čebelah je le zabava, skoraj edina, ki jo more imeti učitelj na deželi, kjer nam ni dano obiskavati veselice, koncertov, gledišča, panoram in v „presnetem času“ maskerad in balov. Medtem ko se marsikomu na vse pretege izdeha in jadikuje kako je vroče, je čebelar v najzabavnejši družbi, med svojimi čebelami, ki brundajo in muzicirajo tako nebeško godbo, da sam ne veš, kdaj mine čas. Po taki veselici te ne boli glava in na duši in na telesu pokrepčan popraviš več nalog svojih malih pisateljev ino matematikarjev, kot bi se sicer takoj pošli z globokim vzdihom usedel pred veliki kup zvezkov. Da bi bil kak nervoznovesten tovariš med nami in dejal: „Za Boga, kaj pa če bi rojil kak panj medtem ko sem v šoli? Ven ne smem, in roj bi mi ušel“ — bi mu jaz odgovoril: „Potolažen bođi, ljubi moj, v vsaki vasi se dobi kak star možiček, ki ti bo za skledico juhe preždel ves božji dan pred čebelnjakom, in če mu daš še za vsak roj kak groš, ti bo varoval, kot bi imel v panjih same cekine. In če imaš dobro disciplino in si vplival toliko na svoje učence, da so pošteni, da ne govore, četudi te ni v šoli, kakor ne smejo krasti, četudi jih nihče ne vidi, in si jim pripravil delo, ki ga sami lahko izvrše, potem ti ne bo vest očitala, da zanemarijaš svojo dolžnost, če skočiš za nekaj minut k čebelnjaku in daš varuhu v naglici kako navodilo, na kateri panj naj najbolj pazi, v katero prestrezalo naj roj ujame, saj ima vse pred nosom, ker si mu že pred šolo vse pripravil, kajti kot čebelar ne boš izdržal do $\frac{3}{4}$ na 9 v postelji, ampak vstajal boš tako zgodaj, da boš slišal že prvi tičji koncert, ki je tudi po svoje lep, in ti ne bo treba vstopnine plačati, kar je tudi nekaj.

Naj še pripomnim, da sem pred par tedni bral o zelo umestni resoluciji neke učiteljske konferencije na Češkem na dotični okrajni šolski svet, s katero naj se dovoli učiteljem-čebelarjem ob času rojenja, ki traja le nekaj tednov, zapustiti šolsko sobo za nekaj malo časa, če je preskrbljeno za nadzorstvo in se pozneje obvesti o tem tudi c. kr. okr. šolski nadzornik. Ta resolucija je bila uslišana. Pri nas se ne upam staviti enake resolucije, ker že vnaprej vem „dass das ist nichts“, saj imamo zdaj po novem še uradne konferencije na naš prosti dan, na četrtek, ko bi šel vendar marsikdo izmed nas n. pr. ravno danes na občni zbor naše dične in velevažne c. kr. kmetijske družbe, kakor sem zahajal vseh 18 let, kar sem učitelj, pač pa se usojam naprositi slavno konferencijo, naj stavi ta na visoki c. kr. deželni šolski svet naslednjo

resolucijo:

Visoki c. kr. deželni šolski svet naj blagoizvoli vsem vodstvom ljudskih šol, oziroma krajnim šolskim svetom na Kranjskem priporočiti strokovni list „Slov. Čebelar“, ki ga izdaja „Slov. čebelarsko društvo“ za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.“

Izkušnja iz leta 1904.

Kakor berem v „Čebelarju“, je tudi najbolj preprostem čebelarju dovoljeno poslati kak spis. Pa skoraj se ne drznem prijeti za pero. Vendar prosim, da tudi ta mali spis od mene vzamete za ljubo. Bral sem v „Čebelarju“, da napravljajo čebele vosek vedno v najboljši paši in pri precejšnji gorkoti v panju. Torej hočem povedati čebelarjem, da čebelarim z osmimi plemenjaki, v ameriškanskih Pavlinovih panjih. Porojili so do zadnjega maja vsi. Dobil sem šest prvcov, ki so tehtali nekaj čez 2 *kg*. Za temi sem dobil enega, in ta je tehtal skoraj blizu 3 *kg*, drugi osmi pa samo 1 *kg*. Vsadil sem vsakega v svoj panj. Neki slabič mi je delal nadlogo. Kakor vsak začetnik, bi tudi jaz rad imel čimpreje več rojev.

Vsadem ga v nov Pavlinov panj na pet satnikov, kar na zastave. Na misel mi pride: kaj, ko bi mu napravil, da bi imel toploto v panju, ker v maju so bile še hladne noči. Vzajem debelo blazino, z otavo dobro nabasano, in jo vtaknem trdno zadej k oknu. Tako ga pustim osem dni, ne da bi ga kaj pogledal. Vreme je bilo precej ugodno, in tudi paša je držala nekaj dni. Ko osem dni mine, pregledam vse mlade roje. In kako se začudim, ko vidim, da je prej omenjeni slabič vseh pet satnikov popolno izdelal. Onih šest prvcov, ki so bili dvakrat večji, še ni noben tako spolnil pet satnikov, razven onega, ki je skoraj popolno 3 *kg* vagal. Potem dodam omenjemu pridnemu panju zopet dva satnika z začetki in ga pustim zopet osem dni pri miru. Ko ga odprem in ogledam, je bilo vse lepo pravilno izdelano in vse satje zaleženo. Potem sem ga počasi razširjal s celimi medstjenami. Bil je med vsemi najboljši, kljub temu, da je imel med vsemi prvci najstarejo matico, dveletno. Tako sem se prepričal, da bode za prihodnje gorkota najboljši pripomoček mladim rojem, če je le sicer ugodno vreme in precej dobra paša. Torej to izkušnjo naj uporabljajo vsi začetniki, mogoče se jim tudi dobro obnese, kakor se je meni.

Alojzij Filipič.

Dopisi.

Iz Borovnice, 1. julija. — Letošnja pomlad je bila za tukajšnje čebelarje, mislim pa, da tudi za čebelarje drugod, tako neugodna, da si take več ne želimo. Šele v mesecu juniju smo dobili semtertja kak roj, a več nego polovico panjev pa niti rojilo ni. Sedaj se je obrnilo na bolje. Pred štirinajstimi dnevi jela je mediti hoja (jelka), kjer imajo čebele izborno pašo, tako da na rojenje niti misliti ne utegnejo, dasi so sila obljudene. No, tuintam pa vendar še izleti kak roj in če je tudi zakasnel, si bo že še opomogel, če bo še nekaj časa taka paša, kakršno imamo sedaj. Imam izrojence, ki je tako težak, da ga je dovolj vzdigniti, in bom srčno vesel, če jih bode v jeseni kaj dosti s tako pezo. Kdor bi bil letos svoje čebele prepeljal na pašo blizu kakega večjega črnega gozda, zadel bi — terno.

Coklar.

Staravas, 20 maja. — Gospod urednik! Na moj dopis v 3. št. t. l., kako so prezimili plemenjaki, ki so vsled pomnožitve, pozno v jeseni zalego nastavili bi vam že prej poročal, pa sem mislil, da vam bodem obenem tudi kaj veselega o rojih povedal. Pa je bil zopet račun brez krčmarja.

Čebele so izvrstno prezimile. Ker so bile močne, in je bila zima suha, so večkrat letele in se očistile, vsled tega so bile zdrave, in so se zgodaj začele množiti. Ali ob dva dobra plemenjaka, enega Gerstungovca in enega kranjiča sem pa vsled pomnožitve vendar bil. Le tega ne vem, sta li matice pomorila, ko sem čebele dodajal, ali sta jih pozneje prelegla. Konec tega je bil, da so se začeli troti tudi v čebelnih celicah valiti in so ves med porabili, ki ga je bilo v enem panju 18 kg. Pa za ta dva plemenjaka mi ravno ni bilo toliko žal, ker so bili drugi tako lepi in močni. Bil sem jih zelo vesel in v aprilu sem že računil koliko rojev bodem meseca maja spravil, in koliko unukov bodem letos imel. Pa ne bodi jo treba, prišla je tetka burja, mraz in tisti stanovitni dež, ki je cvetje opral, mesto da bi ga čebele obrale. Včeraj sem zapazil, da pri nekaterih močnih panjih čebele trote preganjajo. No, Janez, zdaj vsajaš roje, sem si dejal sinoči, ko sem s kislim obrazom nesel zadnji škof medu v čebelnjak. In kako sem delil! To Vam je težavno delo v tem času. Čebele sedijo zadej na končnicah, in ko se panj odpre, padajo nekatere na tla, druge silijo v čebelarja in ga pikajo, češ, zakaj nam toliko časa nič ne prineseš? V takem položaju je čebelar skoraj iz uma, za toliko skrb in požrtvovalnost, ki jo ima za čebele, pa v zahvalo v obraz še pike dobi. — Z Bogom!

I. Saje vic.

Iz Šoštanja. — Toplo solnce, mirni dnevi in s cvetjem preobložene livade jele so letošnjo pomlad tako blagodejno vplivati na nas čebelarje-starokopitneže in čebelarje-„premakljivce“, da je bilo posebno med čebelarji zadnje vrste opazati neko živahno gibanje, kateremu so se pridružili tudi „stari“, razun nekaterih trdovratnežev. Da ne bi ostalo to vrvenje in gibanje brez blagodejnih posledic, ovadil ga je neki novotar gospodu Jurančiču, ki je tam nekje doma, kjer Slovenci že od pamtiveka vino pridelujejo in pa čebele pasejo.

Ta reformator čebelarstva na Spodnjem Štajerskem pa se takoj poda na daljno pot. V nedeljo, dne 25. pret. m., se je prikazal v Šoštanju, in kljub črnih, pretečih oblakov se je zbralo čebelarjev obeh pasem mnogo več, kakor jih je bilo pričakovati. Deževno, zelo neugodno vreme je razvitek tega shoda v njegovih uspehih zelo oviralo, vendar pa je bil končno vsak navzoči vsled zanimivega podavanja in raziskazovanja popolnoma zadovoljen. Vsled tega in da bi ta shod pokazal trajen sad, odzvali so se pozivu, da naj se ustanovi podružnica „Slov. čeb. društva za Sp. Štajer“, skoro vsi, tako da je podružnica štela že prvi dan 25 udov, število, ki se bode kmalu še pomnožilo.

S tem je bila zadnja točka shoda izvršena, na kar smo zborovavci prešli na drugi del, to je na prosto zabavo. Naslajajoč se na zvokih izborne

„Narodne godbe v Šoštanju“ pozno v noč, razšli smo se, želeč si medsebojno mnogo uspehov na čebelarstem polju. Odbor podružnice pa izreče tem potom iskreno zahvalo gosp. Jurančiču, za njegovo nesebično, trudapolno delovanje!

Raznoterosti.

Najtežji panj. K čebelarju pride kupec, ki si hoče izbrati par panjev. Čebelar mu podaja svoje najlepše in najtežje, pa kupcu je vsak prelahek. Čebelar se grize v ustni in osramočen sklone se maščevati. „Moji panji so res prelahki za vas, toda tam gori na planini je panj, ki ima najmanj dober cent teže.“ — „Kaj res? In koliko je hoda do Planinčevih?“ — „Eno uro, rajše malo več, odgovori čebelar ter odide, poredno se smejoč, v hišo. Izbirčni kupec nekoliko pomišlja, potem pa vendar le krene na planino. Planinčevi so pravkar pojužinali in odmolili, ko vstopi kupec. „Imate res pri vas panj, ki ima cent teže? Planinec, ki se je pisal Panj, se takoj namuzne, ker je izprevidel, da si je nekdo dovolil se s kupcem pošaliti. „Da, da, prav ste prišli, jaz sem Jakob Panj, najtežji s tem priimkom ne le na Planini, ampak tudi daleč na okrog, ker tehtam cent in 35 funtov. Jakec, moj sin, je tudi Panjič, star šele 16 let, in ima krojaško težo 99 funtov.“ — Oče Jakob še niso bili pri kraju, povedali bi bili tudi težo družih svojih rdečeličnih Panjičev in Panjičic, a do tega ni prišlo, ker je izbirčni kupec preje popihal, jezeč se na čebelarja, ki ga je izvodil za nos.

I. Lampe.

Tatu je panal. Nekemu čebelarju je bil nedavno ukraden panj čebel. Da bi tatu oplasil, si je izmislil sledečo originalno zvijačo. V nedeljo zjutraj nagovori slučajno mimo potujočega rokodelskega pomočnika ter mu obljubi srebrn tolar, če bo stal s praznim, zamašenim panjem nepremično tako dolgo ob cesti, da se bodo ljudje razšli iz cerkve. Rokodelčič, nič slabega sluteč, je takoj pri volji. Ko pridejo ljudje iz cerkve, strme v tujca, ki drži v rokah panj, pa se ne gane, kot bi bil okamenel. Pred uljnjakom vidijo tudi znanega čebelarja z običajno pipo v ustih, ki pa se dela, kakor bi se za tujca s panjem nič ne brigal. „Kaj pa ta tam stoji, kakor Lotova žena, in koliko časa bo še stal,“ povprašuje ta in oni. — „To je tat, ki mi je hotel odnesti panj čebel, pa sem ga panal, in stati bo moral tako dolgo, dokler ga ne rešim.“ Neki usmiljeni ženici pa se tat le zasmili ter jame čebelarja nago-varjati: „Ej kume, pa bi ga le izpustil, saj je že dosti prestal!“ — „I, če ti tako misliš, naj pa bo,“ reče čebelar, gre k domišljenemu tatu, moli nad njim neko molitvico, ga prekriža in mu stisne nekaj svetlega v dlan. Kot bi bila strela udarila vanj, izpusti tujec panj na tla ter beži čez polje, kar najhitreje so ga nosile noge. Po vasi pa se je raznesla govorica, da je čebelar panal tatu; od tistega časa mu ni bil noben panj več ukraden.

I. Lampe.

Sam se je izdal. Pred nekaj leti, mesca julija, ko so čebele že odrivale trote, in je bilo v panjih prav malo ali nič medu, obiše neki nepridiprav po noči moj uljnjak, razširi odprtino z rezalom, izvleče iz nje lepega drujca ter ga odnese bogve kam, da ni bilo vkljub vsemu poizvedovanju in izpraševanju niti duha niti sluha več o njem. Panj, poln lačnih čebel je pa malopridnežu gotovo malo koristil, ker je pustil čebele odslej pri miru. Pač pa je našel še pozneje v čebelnjaku in v bližini marsikaj, kar se mu je vredno zdelo vzeti s seboj. Tako je izginila tudi moja čebelarska pipica, ko sem jo nekoč pozabil pred uljnjakom na klopi. Kaj drugega naj bi že bilo, ali pipice, ki ni niti močila, niti pekla, kar se more od sto komaj od ene reči, prav te pipice ne bi hotel zamenjati niti za srednji rojček. Zopet odizvedujem in povprašujem, pa zopet zamanj. Izmislim si zvijačo. Na klopici pustim tablico s sledečim napisom: „Kdor prinese mojo pipo nazaj, našel bo drugi dan na istem mestu kronico“. Drugi dan že najdem svojo pipico na navadnem mestu. Zelo sem je bil vesel, le ustnik sem zamenil, potem pa sem jo takoj nabasal. V svoji zadovoljnosti že sežem v žep po kronico, da bi jo položil na klop za plačilo poštenemu tatu, toda v hipu si premislim, češ tat je tat, naj si bo še tako pošten, in kronica bi ga privabila zopet. Po tej veseli najdbi minul je zopet dan, in minula je noč. Ko pa sem šel drugo jutro na vse zgodaj k uljnjaku, srečam znanega kravarja iz soseske, ki me danes nenavadno prijazno pozdravlja. Tega kravarja, pravega potomca tistega razbojnika, katerega so judje le zato izpustili, da so mogli Kristusa križati, imel sem že davno na sumu. Ko sem mu z isto prijaznostjo odzdravil, ustavim se pred njim ter obmolknem. V vidni zadregi, pa vendar svest si svoje poštenosti, jecljaje vpraša: „A slišja g'spud, al' so najdl' n'hna fajfca?“ Ko mu pritrdim in hočem iti dalje, pa še dostavi: „A slišja, kronce pa ni bvo tam“. Mene je lomil smeh, videč, kako bedasto se je tat izdal, toda v tem resnem trenutku nagubančim čelo in naredim kolikormogoče resen obraz: „Lej, lej, nikdar si ne bi bil mislil, da so ljudje tako predrzni. Pipo ukrasti, pa še kronico zato zahtevati, to je pa le preveč. Premikastil bi ga bil, da bi mu za vedno prešlo veselje, stikati okrog mojega čebelnjaka; če bi jaz tako dobro poznal tatu, kakor ga ti poznaš.“ Kravar, videč debelo palico vihteti v zraku, pa se umika in umika in naposled zbeži. Tako sem se rešil predrznega tatu, njemu obljubljeno kronico pa sem oddal še isti dan v drug dobrodelen namen.

I. Lampe.

Vedno nedelja. Naj je sreda ali petek, ali tudi svetek, kadar pridem do svojega uljnjaka, je praznik, nedelja za me.

Tu mi je najljubši kraj, tu pozabim vse druge skrbi in težave, tu mi bije srce bolj mirno, tu mi je Bog bližje, zrak se mi zdi čisteji, solnce mi sije jasneje, čebelic šumenje in vrvenje mi je najmilejše zvonjenje k pobožnosti; duh moj se tu dvigne laglje k dobremu Stvarniku, bučanje čebelic mi je zvok orgel k veseli pesmi, tisoči, ki odhajajo in prihajajo, se mi zdijo pobožne procesije, ki romajo h Gospoda najvišjemu tempelnu, v katerem predstavljajo čvetličice altarne sveče, njih vonj pa posvečeno kadilo.

M. V.

Listnica uredništva.

Gosp. Brezimen: Brez skrbi porabite tak med za pitanje, ali samega, posebno da čebele hitreje delajo satje, ali pa nekoliko z vodo zmešanega, ki jim olajšuje pitanje. — Gosp. A. B. v L.: Saj ne samo pri vas, ampak kar splošno se pritožujejo čebelarji radi premalo rojev, obenem pa se hvalijo, kako nenavadno medene so čebele. Tako je rado, pravijo stari čebelarji. Pri urednikovih se pa ne morejo letos prav nič pritožiti. Imeli so prvi roj že 8. marca z dvema neoprašenima maticama, eni je ime Dànica, drugi pa Mirča. Pa da se bodele še bolj čudili, vedite, da je bil ta posebni roj celo ponoči. Po tem roju pa dolgo ni bilo nobenega šele v juniju je bila glavna rojevna, to pa zato, ker je bil majnik tako silno neugoden za, čebele, junij pa tak, da je vse satje prav do konca zalito. Če bi bila še ajda tako medena kot je bil travniški žajbelj in lipa, potem ne bo samo pri urednikovih veselje, temveč v marsikateri čebelarski družini. Kdo bi pa ne bil vesel takega blagoslova!

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Kupim sledeče čebelarske knjige in časnike: — Čelarstvo od Petra Dainkota; Krajuški zbeelarzhik od Jurija Jonketa; zadnje 4 letnike Slovenske čebele; prve 3 številke in zadnje 3 letnike Slovenskega čebelarja in sadjerejca. A. Buković, tajnik.

Umetno satje iz čistega voska prodaja po 4 K 50 h *kg* Jakob Lubec na Forminu, p. Moškanjci, Štajersko. Mera 25×20.

30—40 navadnih panjev čebel proda Jernej Pogorelec v Strugah, pošta Videm - Dobropolje.

Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani
prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **80 h**. — Pošilja se poštne prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena po dogovoru.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa

(kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, „Facelija“ in „Esparsetta“; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.

Nemške panje (gerštungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem in s satniki vred po 8 K 60 h

Anton Drukar,

mizar v Kranju.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s predno dvojno steno, vratmi in pokrovom, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s karbolinejem, z mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamatima blazinama, brez satnikov po K 9.—, brez medišča in blazin pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, II. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.